

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยไทย" มีวัตถุประสงค์การศึกษาคือ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยรวมของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปี 3 และปี 4 ในมหาวิทยาลัยไทยจำนวน 12 แห่ง รวม 424 คน 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของเอกชน 3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัด 4) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง 5) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีกับนักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนและ 6) เพื่อศึกษาปัญหาของผู้เรียนและบุคลิกลักษณะของผู้เรียน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ แบบสอบถามประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนก่อนเข้าเรียน พฤติกรรมการเรียนขณะเรียนในห้องเรียน พฤติกรรมการเรียนหลังเลิกเรียน พฤติกรรมเสริมเพื่อการเรียนรู้ คำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ปัญหาของผู้เรียนและบุคลิกลักษณะของผู้เรียน ส่วนการสัมภาษณ์จะเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการเรียนรู้ และจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น

สถิติที่ใช้คือ ใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร ปัญหาและบุคลิกลักษณะของผู้เรียน ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นและทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ใช้การทดสอบค่าที (T-test) ในการทดสอบสมมติฐาน โดยคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยรวมจัดอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.181) พฤติกรรมการเรียนขณะที่เรียนในห้องเรียนจัดอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ย = 3.432) พฤติกรรมการเรียนก่อนเข้าเรียน พฤติกรรมการเรียนหลังเลิกเรียนและพฤติกรรมเสริมเพื่อการเรียนรู้ จัดอยู่ในระดับปานกลาง และทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นจัดอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง (ค่าเฉลี่ย = 3.331, 2.832, 2.669, 3.343 ตามลำดับ) ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของเอกชนและนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียน

อ่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และพบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ในต่างจังหวัดมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครและพบว่านักศึกษาชายกับนักศึกษานักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นคล้ายคลึงกันซึ่ง ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สำหรับปัญหาของนักศึกษาที่พบมากที่สุดคือปัญหาที่รู้สึกมักตื่นเต้น ประหม่า อึดอัดขณะที่แสดงความคิดเห็นหรือพูดคุยกับเจ้าของภาษา (71%) ปัญหาที่พบบรองลงมาคือความไม่ค่อยมีความมั่นใจในเรื่องการใช้ภาษาญี่ปุ่น เกรงว่าจะพูดผิดจึงไม่กล้าพูด(70.0%)และพบว่านักศึกษามีตารางการทำงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ เพื่อความจำเจ ซ้ำซากและใช้ เวลาไม่ค่อยเกิดประโยชน์ อย่างไรก็ตามนักศึกษาส่วนใหญ่มีบุคลิก ลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น คือนักศึกษาชอบและไม่เบื่อหน่ายการเรียน สนุกสนาน ร่าเริง เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ส่วนผลวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาพบว่านักศึกษาใช้วิธีการ 5 ลักษณะใหญ่คือ 1) ใช้วิธีการจัดกลุ่มและแยกประเภทคำศัพท์ 2) ใช้วิธีการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์โดยเชื่อมโยงกับภาษาไทย 3) ใช้วิธีการทำซ้ำๆ 4) ใช้อุปกรณ์ช่วยจำ 5) ใช้วิธีการเชิงสังคม